

Živá voda

Poslední dobou se Dan se svými kamarády o víkendech skoro nevidal. Každý pátek po škole nasedl na vlak směr západní Čechy a v neděli večer se zase vracel do Prahy. Cesta trvala tři hodiny, což se mu zdálo nekonečné.

„Jsem z toho už tak zblblej, že někdy ani nevím, kterým směrem jedu. Jestli do Frantovek, nebo do Prahy,“ líčil kamarádům. „Spoustu svého života trávím ve vlaku. Ještě že je tam aspoň wifina, jinak bych se z toho fakt zbláznil.“

„A musíš tam jezdit každé víkend?“ zeptala se ho účastně Bětka.

„Jinak bych byl naprosto bezprizorní,“ vykládal Dan důležitě. Zdálo se, že si tohle neobvyklé slovo přímo vychutnává. Zamžoural pátravě na kamarády, aby zjistil, jak na ně zapůsobilo. Doufal, že je ohromí, a to se mu podařilo. Jeho líčení zaujalo i Toma s Matoušem.

„Prostě kočuješ jak nomád,“ pronesl Tom s mírnou nadsázkou.

Ale spíš než kočovník byl Dan opravdu částečně bezprizorní. Jeho rodiče pracovali v cizině a stávalo se, že někdy byl doma sám třeba i dva týdny. Dřív se o něj starala babička, ale pak ji začalo zlobit srdce a přestěhovala

se k dceři, Danově tetě, do Františkových Lázní. Od té doby posílali rodiče Dana na víkend tam, aby na něj aspoň občas někdo dohlédl.

„To cestování ti náhodou závidím,“ pronesla zasněně Bětko. „Mně by se líbilo jezdit někam hodně daleko.“

„Vyzkoušel jsi tam místní prameny?“ zeptal se ho zvědavě Matouš. Ten se zásadně zajímal pouze o vědecké záležitosti. Cestování vlakem dvakrát týdně podle něj nic tragického nepředstavovalo. Jemu osobně na cestě za poznáním nebyla žádná oběť dost velká.

„Bábina mě nutí, abych tu vodu pil s ní,“ otrásl se odporem Dan. „Že prej je to zdravý. Dělá jí to dobře na srdce. Ale já to vždycky vyplivnu, protože to má fakt hnusnou chuť!“

„Stejně je to úžasný, že obyčejná voda dokáže léčit,“ poznamenal Matouš přemýšlivě. „Místo aby do nemocného doktoři řezali nebo ho cpali práškama, tak ho prostě nalejou vodou.“

„Náhodou to není obyčejná voda,“ vysvětloval Dan znalecky. „Je narvaná minerálama. Proto je taky tak odporná.“

„A co babička, pomáhá jí to?“ vložil se do hovoru Tom. Danovu babičku znal odmala a měl ji rád.

„Podle mě by jí nejvíc pomohlo, kdyby ty hnusy nemusela pít a mohla bejt zase v Praze,“ prohlásil Dan přesvědčeně.

Dan s Tomem byli v partě nejstarší kamarádi. Znali se už od první třídy. Jenže Tom po páté třídě přešel na víceletý gympl a Dan zůstal na staré základce. Ale stejně se pořád přátelili. S Matoušem a Alžbětou, dalšími dvěma kamarády z party, se Tom seznámil v nové škole. Všichni čtyři se nejčastěji scházeli u Dana. Vzhledem k tomu, že se tam Danovi rodiče vyskytovali jen zřídka, měla u něj parta od dospělých naprostý klid.

Tuhle svobodu kamarádi Danovi často záviděli a jemu to lichotilo. Ale když se s ním večer loučili a spěchali domů ke svým rodičům, Tom vnímal, jak je Danovi ve skutečnosti smutno. Takže věděl, že ačkoli kamarád nadává na neustálé dojíždění, je vlastně rád, že může být aspoň o víkendech s babičkou.

„Měl bys nám jednou tu minerální vodu přivést,“ požádal Dana Matouš. Těšil se, že si doma udělá chemický rozbor.

„Provedu,“ zahučel Dan. Sice se netvářil nijak zvlášť ochotně, ale v tomhle bylo na něj absolutní spolehnutí.

Najednou se zasmál: „Víte, jak tý minerálce bábina říká?“

Kamarádi to samozřejmě netušili.

„Živá voda!“ prohlásil Dan.

„Živá voda?“ podivila se Bětko. „To zní jako z pohádky.“ Znechuceně nakrčila nos, protože přece už dávno nebyli mrňata, aby věřili nějakým povídkám.

„Bábina tam chodí na uhličitý koupele,“ vysvětloval Dan. „Když leží v minerálce, ty bublinky jí prej připadají jako živý. Nejdřív je voda docela klidná, ale pak se to v ní najednou rozjede a celá ožije. Ty bublinky po člověku lezou a lechtají ho jako nějaký malý zvířátka.“

„Fuj,“ vyhrkla Běta. „To bych teda nechtěla, aby mě něco lechtalo, když si vlezu do vany.“

„Příště přivezeš vzorek,“ nakázal Matouš. Danovy historky mu připadaly tak napínavé a vzrušující, až měl dojem, že bez minerálky nevydrží ani chvíli.

„Jasně, šéfe,“ přisvědčil znovu Dan. Občas si Matouše, který byl neoficiálním vůdcem party, takhle dobíral.

A svůj slib taky splnil. Z následujícího víkendu ve Františkových Lázních se vrátil s umělohmotnou lahvičkou naplněnou tekutinou lehce nažloutlé barvy. Když Dan lahev otevřel, kamarádi ucítili silný odér.

„Brrr,“ otrásl se Tom. „Už chápu, proč to nechceš pít. Chudák tvoje babička!“

Matouš se hned lahve zmocnil a prohlížel si ji proti světlu. Tekutina v ní byla zcela neprůhledná, jakoby lehce zakalená. Nic v ní nebublalo.

„Vypadá velmi zajímavě,“ prohlásil Matouš spokojeně. „Díky, Dane.“

Večer se Matouš doma k rozboru vody z minerálního pramene už nedostal. Musel dodělat úkol z matematiky.

Postavil lahvičku s vodou na okenní parapet a občas se na ni při psaní úkolu toužebně zadíval. Měla teď barvu noční oblohy a do pokoje vrhala tmavý stín. Představoval si, že ta voda uvnitř je živá. A že čeká, až ji konečně pustí ven, aby ukázala, co všechno umí.

„Zejtra si na tebe udělám čas,“ povzdechl si Matouš, když večer vlezl do postele. A potom rychle usnul.

Vlivem Danových historek se mu zdál divoký sen. Voda v lahvičce začala uprostřed noci tajemně svítit a fosforeskovat. Chvěla se tak silně, až rozhybala lahvičku. Jako by se usilovně snažila dostat ven. A lahvičku dokonce shodila z okna na podlahu.

Když se Matouš ráno probudil, řekl si, že to všechno byla jen noční můra. Jenže když se podíval na parapet, lahev tam nestála. Zamrazilo ho. Skokem byl u okna a začal ji hledat. Našel ji zakutálenou pod psacím stolem.

Byl ten sen pravdivý? Jak ta lahev mohla spadnout na zem? Chvíli si tím lámal hlavu a nakonec usoudil, že v noci nejspíš vítr vyklopil okno, které do lahve narazilo a shodilo ji. Jenže okno bylo zavřené. To se pak samo zase zabouchlo? Vyloučit se to nedalo, občas se to při silném větru stávalo. To Matouše nakonec uklidnilo a přestal se tím zabývat.

Rychle na sebe hodil oblečení a vydal se do kuchyně na snídani. Máma už ji nachystala. Před pár měsíci se s tátou rozešla, protože měl problémy s alkoholem. Hledala

pro Matouše a pro sebe jiné bydlení, ale táta pak přestal pít a máma se po dlouhém váhání rozhodla to s ním znovu zkusit.

Vztah Matoušových rodičů by se dal od té doby popsat jako rozpačitý. Chovali se k sobě s křehčovitou zdvořilostí. Jako by čekali, že ta křehká rodinná idyla pravděpodobně nevydrží. Ale snažili se, to se jim muselo přiznat. Nejspíš taky kvůli Matoušovi.

Na stole v kuchyni stály hrnky na kávu, které tam máma připravila. Zatím se kráslila v koupelně a táta se oblékal v ložnici. Matouš dostal bláznivý nápad. Bleskurychle se rozhodl, že využije jejich nepřítomnosti k menšímu pokusu. Otevřel lahvičku s minerálkou a nalil z ní trochu do každého hrnečku. Pak popadl konvici s hotovou kávou a naplnil oba hrnky, aby zamaskoval, co provedl.

Do kuchyně se vrátila máma, hezky učesaná a namalovaná. Popadla šálek a naráz ho vypila. Matouš ji s uspokojením pozoroval.

„Co na mě tak koukáš?“ zeptala se ho máma. „Honem se najež a leť do školy, ať nepřijdeš pozdě!“

„Svezu tě autem!“ zavolal na mámu táta. „Mám to při cestě.“

Matoušův táta si hledal práci a měl dnes pohovor. Od té doby, co abstinoval, se usilovně snažil vrátit svůj život do normálních kolejí. Matouš si moc přál, aby všechno bylo zase jako dřív, a proto mu držel palce. A pro jistotu

kontroloval všechny možné skryše v domě, jestli si tam táta náhodou neschovává pití.

„Nezapomeň si vypít kafe,“ připomněl mu Matouš.

„Prosím tě, ty se o mě nějak staráš,“ zasmál se táta. Už si v předsíni oblékal kabát a popoháněl mámu, která si ještě ani nestačila obout boty.

Matouš mu přinesl hrneček, beze slova mu ho podal a trpělivě čekal, dokud ho táta nevypije.

„Budu ti držet palce,“ poznamenal přitom vážně.

Táta mu vrazil prázdný šálek do ruky, zabručel díky a rychle vyšel ze dveří, následovaný mámou. Položil jí ruku kolem ramen, něco jí pošeptal a máma vyprskla smíchy. Pak se tátova ruka svezla až k mámině dlani a pevně ji stiskla. Matouš na ně zíral, jak jdou oba k autu a drží se přitom za ruce. Co si pamatoval, tak se máma s tátou za poslední měsíce jeden druhého ani nedotkli. Tohle bylo poprvé. Je možné, že by to bylo vlivem té vody?

To zjištění ho zaujalo natolik, že zapomněl, kolik je hodin, a sám už snídani nestihl. Vydal se poklusem na tramvaj, aby nepřišel pozdě na vyučování. Ve škole musel pořád myslet na to, jestli tu náhlou změnu v chování rodičů skutečně mohla způsobit voda z pramene, kterou mu Dan přivezl. A co ten sen? Rozhodl se, že si o tom všem s Danem musí promluvit.

Tom neměl po vyučování čas, protože šel na hodinu houslí, a Alžběta měla biologický kroužek. Matouš se

rozhodl, že toho využije. Zatím si nebyl jistý, jestli se s tím chce svěřit i těm dvěma. Nejdřív to radši probere s Danem mezi čtyřma očima.

Zamířil k němu hned po škole. Věděl určitě, že Dan bude doma. Na žádné kroužky nechodil a veškerý volný čas trávil pohroužený v počítačových hrách. Matouš na něj musel zazvonit několikrát. Už přestával doufat, že ho Dan uslyší. Asi mastil nějakou hru a měl na uších sluchátka. Jeho trpělivost se ale nakonec vyplatila a dveře se otevřely.

„Nečekáš dlouho?“ zeptal se ho Dan omluvně a rukou si prohrábl střapaté vlasy. Ani se nedivil, že Matouš dorazil sám, ačkoli obvykle přicházel v doprovodu ostatních kamarádů. Vždycky bral věci tak, jak byly.

Jakmile za nimi zaklaply dveře, šel Matouš rovnou k věci.

„Nepřipadala ti ta voda, co jsi dovezl, nějaká... zvláštní?“ zeptal se opatrně Dana.

„Jak... zvláštní?“ pousmál se Dan. „To je přece jasný, že je trochu jiná než normální voda. Teda spíš hnusná. A ten odér jsi přece cejtil sám, ne?“

Matouš se u něj v pokojíku uvelebil na židli. Dan se posadil na postel, kterou se nikdy nenamáhal ustlat. Trochu vyjekl, protože si omylem sedl na myš, která se mu tam jakýmsi záhadným způsobem zatoulala. Shodil ji na zem, i když hrozilo, že na ni potom zase šlápne. Ale na pořádek si prostě moc nepotrpěl.

„Nezdálo se ti, že by ta voda v noci svítila?“ pokračoval ve vyptávání Matouš.

„Cože? Co blbneš?“ rozchechtal se Dan. Pak se zamyslel. „Já jsem ji v noci vlastně ani neviděl. Hodil jsem tu lahev do batohu a tam zůstala, dokud jsem ti ji nepředal. Ty jsi viděl, jak svítila?“

„Nevím,“ odpověděl váhavě Matouš. „Asi se mi něco zdálo.“

„Tak to prosím tě zjisti,“ nabádal ho Dan. Ta záležitost s vodou ho začala zajímat.

„Dám si dneska v noci budíka,“ rozhodl se Matouš.

S tím se kluci rozešli.

Nicméně se ještě tu noc ukázalo, že Matoušův nápad nebyl úplně geniální. Jakmile budík o půlnoci začal řinčet, vzbudil celý dům. Rozespálí rodiče poplašeně vtrhli k Matoušovi do pokoje a rozsvítili světlo. Mžourající Matouš ani nestačil zjistit, jestli voda v lahvičce světélkovala, nebo ne.

„Co tady blázníš!“ zlobil se táta. „Proč si proboha nařizuješ budíka na takovouhle hodinu?“

„To bylo omylem,“ řekl omluvně Matouš a rozpačitě se drbal na hlavě. Pak zazíval a opět hluboce usnul. Žádné světlo ho neprobudilo a ráno stála lahvička na svém místě na parapetu.

Matouš nad tím usilovně přemýšlel a nakonec usoudil, že voda z pramene je naprosto normální tekutina a žádný zázračný elixír.